

nie spełnia wymogów określonych w art. 9 ust. 4 protokołu 2 do Układu Europejskiego? W przypadku udzielenia na to pytanie przez Trybunał odpowiedzi przeczącej, niezbędna jest wykładnia dotycząca następującej kwestii:

- 2) Czy postanowienie pkt 1 rozdziału regulującego reguły konkurencji załącznika V do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do UE należy interpretować w ten sposób, że przedmiotowa pomoc państwa stanowi „nową pomoc” w rozumieniu pkt 1 ust. 2? Jeżeli tak, to czy w takim przypadku postanowienia art. 107 i 108 TFUE (art. 87 i 88 WE) dotyczące pomocy państwa i przepisy rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾ należy stosować do takiej „nowej pomocy”?
 - a) Na wypadek, gdyby Trybunał udzielił na to pytanie odpowiedzi przeczącej, niezbędna jest wykładnia dotycząca następującej kwestii: czy postanowienia pkt 1 w załączniku V do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do UE należy interpretować w ten sposób, że właściwe organy krajowe nie mogą przystąpić do windykacji pomocy państwa, takiej jak w postępowaniu przed sądem krajowym, jeśli Komisja nie wydała uprzednio decyzji, w której stwierdziła niezgodność przedmiotowej pomocy państwa ze wspólnym rynkiem?
 - b) Jeżeli na poprzednie pytanie zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: Czy przedłożoną Varhoven administrativen sad (Najwyższemu Sądowi Administracyjnemu) decyzję Komisji z dnia 15 grudnia 2009 r. należy uznać za negatywną decyzję w sprawie bezprawnie przyznanej pomocy w rozumieniu art. 14 rozporządzenia nr 659/1999?

⁽¹⁾ Dz.U. L 83, s. 1; specjalne wydanie bułgarskie, rozdział 8, tom 1, s. 41

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-269/11)

(2011/C 232/31)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Lozano Palacios i M. Šimerdová, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że dopuszczając stosowanie przez biura podróży, na mocy art. 89 ustawy nr 235/2004 w sprawie podatku od wartości dodanej, procedury szczególnej dla biur podróży w odniesieniu do świadczenia usług turystycznych na rzecz osób innych niż turyści, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 306 — 310 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej; oraz

— obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W Republice Czeskiej procedura szczególna dla biur podróży w zakresie podatku VAT, uregulowana w art. 306 — 310 dyrektywy Rady 2006/112, znajduje zastosowanie nie tylko do świadczenia usług przez biura podróży na rzecz turystów, ale również do świadczenia usług na rzecz innych osób niż turyści. We wspomnianym państwie członkowskim procedura szczególna jest stosowana, zgodnie z art. 89 ustawy nr 235/2004 w sprawie podatku od wartości dodanej, także jeżeli usługa turystyczna jest świadczona na rzecz osoby prawnej, która odsprzedaje ją innym biurom podróży. Komisja jest zdania, że taki stan rzeczy jest sprzeczny z art. 306 — 310 dyrektywy Rady 2006/112, zgodnie z którymi procedura szczególna dla biur podróży znajduje zastosowanie tylko wtedy, gdy usługa turystyczna jest świadczona na rzecz turysty. Zarówno brzmienie art. 306 — 310 dyrektywy Rady 2006/112, jak i cel realizowany przez te przepisy przemawiają za stanowiskiem Komisji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulío tis Epikrateias (rada państwa, Grecja) w dniu 31 maja 2011 r. — Techniko Epimelitirio Ellados (TEE) i in. przeciwko Ypourgoi Esoterikon, Dimosias Dioikisis kai Apokentrosis; Metaforon kai Epikoinonion; Oikonomias kai Oikonomikon

(Sprawa C-271/11)

(2011/C 232/32)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Symvoulío tis Epikrateias

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Techniko Epimelitirio Ellados (TEE), Syllogos Ellinon Diplomatouchon Aeronafpigon Michanikon (SEA), Alexandros Tsiapas, Antonios Oikonomopoulos, Apostolos Batategas, Vasileios Kouloukakis, Georgios Oikonomopoulos, Ilias Iliadis, Ioannis Tertigkas, Panellinios Syllogos Aerolimeikon Ypiresias Politikis Aeroporias, Eleni Theodoridou, Ioannis Karnesiotis, Alexandra Efthimiou, Eleni Saatsaki

Strona pozwana: Ypourgoi Esoterikon, Dimosias Dioikisis kai Apokentrosis; Metaforon kai Epikoinonion; Oikonomias kai Oikonomikon

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z art. 2 rozporządzenia nr 2042/2003 w zw. z przepisem M.B.902 lit. b) pkt 1 podsekcji I sekcji B załącznika I do tego rozporządzenia i w świetle postanowień AMC M.B.102 lit. c) pkt 1 (ppkt 1.1-1.4, 1.6 i 1.7) podsekcji A sekcji B załącznika I do decyzji EASA nr 2003/19/RM z dnia 28 listopada 2003 r. ustanawiającej właściwe środki zapewniania zgodności [AMC] z przepisami rozporządzenia nr 2042/2003, prawodawca krajowy może, przy przyjmowaniu uzupełniających środków w celu wykonania wskazanego rozporządzenia, dokonać podziału

obowiązków z zakresu kontroli statków powietrznych, w celu zapewnienia zgodności z obowiązującymi wymogami zdatowności do lotu, pomiędzy różne kategorie (specjalizację) inspektorów, z których każda ma dokonywać kontroli zdatowności do lotu statku powietrznego wyłącznie w odniesieniu do określonego aspektu. W szczególności, czy przepis krajowy, taki jak będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, ustanawiający funkcje inspektorów ds. oceny zdatowności do lotu (Airworthiness and Avionics Inspectors), inspektorów lotów (Flight Operations Inspectors), inspektorów bezpieczeństwa w kabinie (Cabin Safety Inspectors) oraz inspektorów ds. dyplomów i licencji (Licensing Inspectors) są zgodne z rozporządzeniem nr 2042/2003.

- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy przepis M.B.902 lit. b) pkt 1 podsekcji I sekcji B załącznika I do rozporządzenia nr 2042/2003 należy interpretować w ten sposób, że osoba, której powierzone zostały obowiązki w zakresie kontroli zdatowności do lotu statku powietrznego wyłącznie w odniesieniu do jednego określonego aspektu powinna mieć pięcioletnie doświadczenie we wszystkich dziedzinach związanych z zapewnieniem nieprzerwanej zdatowności do lotu statku powietrznego, czy też wystarcza pięcioletnie doświadczenie w zakresie szczególnych powierzonych jej obowiązków i posiadanej przez nią specjalizacji.
- 3) Jeżeli w odpowiedzi na poprzednie pytanie uznane zostanie, że w przypadku członków personelu ds. przeglądu wystarczające jest pięcioletnie doświadczenie w zakresie szczególnych powierzonych im obowiązków, czy przepis krajowy, taki jak będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, zgodnie z którym inspektorzy ds. oceny zdatowności do lotu (Airworthiness and Avionics Inspectors), którzy mają nadzorować i kontrolować przyrządy pilotażowe, uznane organizacje obsługi technicznej oraz przewoźników lotniczych zgodnie z wytycznymi zawartymi w podręczniku ICAO doc. 9760, powinni posiadać co najmniej pięcioletnie doświadczenie nabyte w ramach warsztatu obsługi technicznej statków powietrznych i przy obsłudze technicznej statków powietrznych, spełnia wymogi przewidziane w przepisie M.B.902 lit. b) pkt 1 podsekcji I sekcji B załącznika I do rozporządzenia nr 2042/2003, zgodnie z którym członkowie personelu ds. przeglądu mają „co najmniej pięć lat doświadczenia w zapewnianiu ciągłej zdatowności do lotu”.
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy jest zgodny z rozporządzeniem nr 2042/2003 przepis krajowy, taki jak będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, który zrównuje osoby posiadające licencję na obsługę techniczną statków powietrznych w rozumieniu części 66 (załącznik III) wskazanego rozporządzenia z osobami posiadającymi dyplom ukończenia studiów wyższych z dziedziny lotnictwa stanowiąc, że dla uzyskania certyfikatu inspektora ds. oceny zdatowności do lotu w stosunku do obydwóch tych kategorii osób wymagane jest doświadczenie nabyte w ramach warsztatu obsługi technicznej statków powietrznych.
- 5) Czy zgodnie z przepisem M.B.902 lit. b) pkt 1 podsekcji I sekcji B załącznika I do rozporządzenia nr 2042/2003 i w świetle AMC M.B.102 lit. c) pkt 1, ppkt. 1.4 i 1.5 podsekcji A sekcji B załącznika I do decyzji EASA nr 2003/19/RM z dnia 28 listopada 2003 r. ustanawiającej właściwe środki zapewniania zgodności [AMC] z przepisami rozporządzenia nr 2042/2003, pięcioletnie doświadczenie w zapewnianiu nieprzerwanej zdatowności do lotu obejmuje doświadczenie nabyte ewentualnie w czasie studiów mających na celu uzyskanie odpowiedniego dyplomu studiów wyższych czy też istotne jest wyłącznie doświadczenie zdobyte w rzeczywistych warunkach pracy, niezależnie od odbytych studiów oraz po ich zakończeniu i uzyskaniu odpowiedniego dyplomu.
- 6) Czy zgodnie ze wskazanym przepisem rozporządzenia nr 2042/2003 pięcioletnie doświadczenie w zapewnianiu nieprzerwanej zdatowności do lotu obejmuje również ewentualne doświadczenie nabyte w związku z wykonywaniem w przeszłości i przed wejściem rzezczonego rozporządzenia w życie obowiązków obejmujących kontrolę zdatowności do lotu statków powietrznych.
- 7) Czy zgodnie z przepisem M.B.902 lit. b) pkt 2 podsekcji I sekcji B załącznika I do rozporządzenia nr 2042/2003, aby osoba posiadająca licencję obsługi technicznej, o której mowa w części 66 (załącznik III) rozporządzenia nr 2042/2003, przeszła pomyślnie selekcję na stanowisko inspektora konieczne jest odbycie przez nią dodatkowego przeszkolenia w zakresie zapewnienia zdatowności do lotu przed taką selekcją czy też wystarcza, aby odbyła ona takie przeszkolenie po wstępnej selekcji, lecz przed objęciem stanowiska inspektora.
- 8) Czy zgodnie z przepisem M.B.902 lit. b) pkt 3 podsekcji I sekcji B załącznika I do rozporządzenia nr 2042/2003, który stanowi, że członkowie personelu ds. przeglądu powinni posiadać „formalne przeszkolenie w zakresie technicznej obsługi lotniczej”, można uznać, że takie szkolenie zapewnia system szkolenia ustanowiony przez prawodawcę krajowego, w którym: i) szkolenie jest dostępne po wstępnej selekcji inspektorów dokonanej wyłącznie na podstawie ich kwalifikacji formalnych; ii) takie szkolenie nie jest zróżnicowane w zależności od formalnych kwalifikacji osób wybranych na inspektorów we wstępnej selekcji; iii) nie przewidziano procedur i kryteriów oceny osoby odbywającej szkolenie ani egzaminu końcowego po zakończeniu szkolenia w celu stwierdzenia posiadanych przez tę osobę umiejętności.
- 9) Czy zgodnie z przepisem M.B.902 lit. b) pkt 4 podsekcji I sekcji B załącznika I do rozporządzenia nr 2042/2003, który stanowi, że członkowie personelu ds. przeglądu „zajmują pozycje wiążące się z właściwymi obowiązkami”, wymóg niezbędny dla uzyskania certyfikatu inspektora stanowi stanowisko w hierarchii w tym znaczeniu, że konieczne jest w ramach wcześniej wykonywanych czynności zajmowanie wyższego stanowiska, czy też rzezczonego przepis rozporządzenia nr 2042/2003 należy interpretować w świetle przepisu AMC M.B.902 lit. b) pkt 3 podsekcji A sekcji B załącznika I do decyzji EASA nr 2003/19/RM z dnia 28 listopada 2003 r. w ten sposób, że po wstępnej selekcji danej osoby na inspektora należy powierzyć jej stanowisko w ramach właściwego organu ds. przeglądu zdatowności do lotu statków powietrznych, które upoważnia ją do wydawania dokumentów w imieniu tego organu.

- 10) Jeżeli wymieniony przepis M.B.902 lit. b) pkt 4 podsekcji I sekcji B załącznika I do rozporządzenia powinien być rozumiany w tym drugim znaczeniu, czy można uznać, że jest zgodny z rozporządzeniem przepis prawa krajowego, który przewiduje, że uzyskanie certyfikatu inspektora przez daną osobę następuje po zakończeniu przez nią szkolenia teoretycznego i praktycznego, od której to chwili osoba ta może dokonywać przeglądu zdatności do lotu statków powietrznych, podpisując samodzielnie dokumenty dotyczące przeglądu w imieniu właściwego organu.
- 11) Ponadto, jeżeli przepis M.B.902 lit. b) pkt 4 podsekcji I sekcji B załącznika I do rozporządzenia powinien być rozumiany w drugim przedstawionym powyżej znaczeniu, czy jest z nim zgodny przepis prawa krajowego, taki jak będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, który uznaje za požądane, aby osoba, która we wstępnej selekcji została wybrana na inspektora ds. oceny zdatności do lotu uzyskała uprzednio promocję „na wyższe stanowisko” jak też „sprawowała kierownicze stanowisko w ramach warsztatu obsługi technicznej statków powietrznych”.
- 12) Czy zgodnie z rozporządzeniem nr 2042/2003, które nie reguluje kwestii, czy i na jakich zasadach osoby, które przed jego wejściem w życie wykonywały obowiązki z zakresu kontroli zdatności do lotu statków powietrznych właściwe inspektorom mają prawo wykonywać takie obowiązki także po wejściu w życie rzezonego rozporządzenia, krajowy prawodawca miał obowiązek ustanowić zasadę, że osoby, które wykonywały takie obowiązki w chwili wejścia w życie wskazanego rozporządzenia (lub wcześniej) powinny automatycznie ponownie uzyskać certyfikat inspektora bez konieczności uczestniczenia uprzednio w procedurze selekcji i oceny, czy też rozporządzenie nr 2042/2003, którego celem jest zwiększenie bezpieczeństwa przewoźników lotniczych a nie ochrona praw pracowniczych pracowników właściwego organu ds. przeglądu zdatności do lotu statków powietrznych państwa członkowskiego, należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie mają wyłącznie możliwość, jeżeli uznają to za właściwe, zatrudnić w charakterze inspektorów ds. oceny zdatności do lotu statków powietrznych osoby, które sprawował te funkcje przed wejściem w życie rzezonego rozporządzenia, nawet jeśli osoby te nie mają wymaganych w tym rozporządzeniu kwalifikacji, uwzględniając także przepis M.B. 902 lit. b) pkt 4 podsekcji A sekcji B załącznika I do decyzji EASA nr 2003/19/RM z dnia 28 listopada 2003 r.
- 13) Jeżeli zostanie uznane, że zgodnie z rozporządzeniem nr 2042/2003, państwa członkowskie mają obowiązek ponownego automatycznego wydania certyfikatu inspektora, bez konieczności uczestniczenia w procedurze selekcji, osobom które wykonywały obowiązki inspektora przed wejściem w życie rzezonego rozporządzenia, czy z rozporządzeniem tym zgodny jest przepis prawa krajowego, taki jak będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, który stanowi, że aby dane osoby mogły ponownie uzyskać certyfikat inspektora, muszą one rzeczywiście wykonywać obowiązki inspektora, nie w

chwili wejścia w życie tego rozporządzenia, ale po wejściu w życie rzezonego przepisu prawa krajowego.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-293/11)

(2011/C 232/33)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i C. Soulay)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że stosując szczególną procedurę VAT dla biur podróży w przypadkach sprzedaży usług turystycznych osobom nie będącym turystami, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 306–310 dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾.

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Procedura dla biur podróży znajduje zastosowanie wyłącznie do usług świadczonych bezpośrednio na rzecz turystów, zgodnie z postanowieniem dyrektywy w większości języków. Także angielska wersja językowa, która w jednym punkcie stosuje termin „nabywca” (customer), byłaby pozbawiona znaczenia, gdyby nie dotyczyła wyłącznie turystów. Ten sam wniosek nasuwa się w wyniku łącznej analizy wszystkich powiązanych przepisów (wykładnia systemowa). Wykładnia historyczna prowadzi do takiego samego wniosku, ponieważ dyrektywa VAT wyłącznie ujednoliciła „szóstą dyrektywę, nie zmieniając jej treści”. W odniesieniu do wykładni celowościowej istotne jest, że podwójne opodatkowanie biur określonych państw członkowskich nie jest dopuszczone (z wyjątkiem przypadku rozszerzającego zastosowania procedury dla biur podróży). Poszczególne państwa członkowskie nie mogą złagodzić takiego ograniczenia ustanowionego w dyrektywie bez urzędowej zmiany tekstu dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2011 r. — Republika Włoska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-295/11)

(2011/C 232/34)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik i S. Fiorentino, Avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej